

Takács Nándor

ÖRÖKSÉG

Ezeket is mind neked adom, nézd:
az istennő büszke mellei,
egy gondterhelt férfiarc.
Kölyköt szoptat egy anya,
szerelmesek keresgélnek valamit,
nem lelik a nyitott ajtót a homályban.
Láthatatlan mozaik, melyen
Sziszüphosz szenvedése még felismerhető,
akár a vágató kentaur, aki bármelyikünk lehetne.
A város és az ünnepi menet: amiben hittünk,
összedől, a hős elejti fogait,
s már ott fekszünk a porban,
a felismerhetőség kegyetlen köpenye alatt.
Akit farkas itatott, kutyája temeti.
Melléje fekszik, ha szerencséje van,
s az égnek tartja lábait az örködésben.
Szébb volna hinni, hogy mindannyiunkat
anya von ölébe a legvégső küzdelmek után,
de a bajtársak tekintete árva a legdicsőbb ütközetben is,
az önhittség pedig részegen vizez az utadba.
Aki majd eljön, inkább legyint, mintsem ítélkezik.
Bajban lesznek akkor apák és fiúk,
a magyarázatok kígyókként tekerednek karjaikra,
ahogy kezdetünkre a vég.
Ott fekszünk majd valakinek lábai előtt,
magunkat átadva neki, aki nemhogy adni,
talán még ígérni se tud.

Új Forrás, 2020/1.